

Jeg tror, at hele denne tanke, om end den sådan for en umiddelbar betragtning kan være meget fornuftig, afstedkommer en række meget grundlæggende overvejelser, som efter min opfattelse vil slutte med, at det ikke er muligt at gøre det her.

Som den socialdemokratiske ordfører jo også var inde på: Hvis det er så vigtigt for en virksomhed at få betalt et sygdomsophold for en ansat, er det altså muligt at betale, så man også bidrager til at betale en del af skatten. Og det behøver jo ikke nødvendigvis være hele skatten, men kun en del af skatten. Man kunne godt forestille sig, at den ansatte, der får denne særlige begunstiggelse, måske også var parat til selv at bidrage lidt, nemlig med en vis andel af skatten.

Så helt sygt er det altså ikke, at man kan sige, at en arbejdsgiver allerede i dag har muligheder for at betale. Han eller hun skal bare betale en eller anden medfinansiering af skatteværdien af den pågældende sygdomsbehandlings værdi.

Så jeg vil nok sige, at min holdning til at udvide området til også at omfatte arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter er, at det er et meget, meget vanskeligt område, som jeg ikke kan anbefale at vi inddrager under denne lov.

Så spørges der til julegaver og andet. Det er sådan i dag, at der regner skattemyndighederne med, at lejlighedsgaver op til størrelsesordenen 500 kr. er skattefri. Det står fast. Men julegaver, lejlighedsgaver til en værdi af over de 500 kr. er ikke skattefri og kommer ikke ind under denne bestemmelse. Og det gør de ikke, fordi denne bestemmelse kun vedrører det, man kunne kalde lønaccessoirer, det vil sige, at det er aflønning, der står i et vist forhold til den pågældendes arbejdsindsats. Jeg synes, det er vigtigt, at man fastholder, at det ikke er alt, hvad arbejdsgiveren betaler, der nu giver anledning til, at man er skattefri, hvad angår beløb under 3.900 kr. Det er vigtigt, det står også i lovforslaget, og jeg vil altså bede om, at man lægger vægt på, at det er det, man kunne kalde decideret lønudbetaling.

Så er der spørgsmålet om parkering. Der anlægges en række mere - hvad skal vi kalde det - miljøorienterede synspunkter. Efter min opfattelse griser eller sviner en bil jo ikke, når den står parkeret, så på den måde kan man vel godt sige, at det er en fornuftig miljøpolitisk foranstaltning.

Men herudover vil jeg sige, at det forholder sig sådan, at i dag er det jo heller ikke sådan, at lovforslaget nu er af den karakter, at enhver, der

skal betale, enhver, der kører hen på arbejde og parkerer og lægger penge i et parkometer, kan få sine penge refunderet. Det er ikke tilfældet. Der er alene tale om det, der angår den brug af parkeringspladsen, som er et led i den ansattes erhvervsmæssige udførelse af jobbet. Det skal altså være en, der har et job, hvor det forventes, at man kan køre i bil. Det er ikke den private kørsel mellem hjem og arbejde, vi taler om her.

Så af den grund vil jeg sige, at det ikke er så stort et problem, som man måske vil gøre det til, når man bliver meget forskrækket over denne form for parkeringsrefundering. Det er kun en forholdsvis beskeden del af de samlede udgifter, som vil kunne komme ind under denne lempelse. Hvis man vælger at parkere på vej til arbejde og stille sin bil, er det en privat udgift, så er det ikke et løngode, og derfor falder det ikke ind under denne bestemmelse.

Det er også blevet nævnt - og det er Enhedslisten især, der har lagt vægt på det - at man jo kan komme i en situation, hvor en arbejdsgiver og en arbejdstager aftaler lønnedgang hos arbejdstageren, og så stiller man en computer til rådighed med alt det flotte udstyr, som måske især karakteriserer den private brug af det.

Mit svar på det er, at det er svært at konkurrere med situationer, hvor folk er parat til at gå ned i løn. Mit svar er ydermere det, at det er utrolig vanskeligt selv i dag at dæmme op for en sådan situation. Altså, i dag er der jo også mulighed for, at man kan gøre det her. Forskellen er alene den, at den pågældende private person, der får stillet computeren til rådighed, skal opgive den private del af brug af computeren, han har derhjemme, og som altså er fornølse eller spil osv., ud over hvad han har fået lov til på sin arbejdsplads.

Så det korte af det lange er, at der er ikke så stor en ændring, som man skulle tro, og jeg er ikke af den opfattelse, at det her skulle give anledning til en masse stillen til rådighed af store dyre computere fra arbejdsgivere til lønmodtagere. Det har de allerede gjort, hvis de vil. Men de har gjort det sådan, at den pågældende ikke nødvendigvis behøver at opgive beløbet eller ikke skal opgive beløbet, og reelt set - reelt set, for det er jo utrolig vanskeligt at kontrollere dette her - så er der ingen forskel i de to situationer. Dette her gør situationen mere håndterlig, administrativt lettere. Det er faktisk historien i det, så jeg synes egentlig ikke rigtig, det er et så voldsomt indgreb, som man vil gøre det til.